3:e söndagen i Påsktiden

Anne Henriksson
Rubrik: Den gode herden
Joh. 10:1–10

Varje sommar kommer det får för att beta på en kulle nära där jag bor. Där finns ingen herde men många av fåren har lamm. Det är fascinerande hur tackan känner igen sin lammunges röst på långt håll och tvärtom. Även om det hos oss inte finns några herdar, så förstår vi ändå att fåren känner igen sin herdes röst.

I denna berättelse så liknas vi människor vid får. Liksom fåren ibland kommer på avvägar så är det lätt för oss att komma på avvägar. Vi vill gå vår egen väg. Vi vill ju inte vara flockdjur. Men i dessa vaccinationstider talas det mycket om flockimmunitet.
Nu behöver vi varandra. Vi är som fåren i en flock. När vi låter bli att ses, låter bli att fira gudstjänst tillsammans, låter bli att kramas gör vi det för de andra fårens skull. För flocken är aldrig hel om inte alla är med.

Jesus säger om sig själv att han är grinden in till fåren. Man kan inte nå fåren om man inte går genom grinden, och grinden är Jesus. Genom Jesus kan vi möta vår medmänniska på djupet.

Våra relationer är oftast ytliga. Vi skrattar och pladdrar, vi har trevligt tillsammans. Mitt i ett trevligt sällskap kan vi känna oss väldigt ensamma. Det är svårt att hitta vårt eget djup om vi inte får hjälp. Vi behöver en broder eller syster som går genom grinden dvs Jesus. Någon som utifrån sitt eget djup talar till vårt djup, till Jesu liv i oss. Det djupaste i oss är där vi är Guds avbild, där är vi kristuslika. Där sker ett riktigt möte.
Jesus tvingar ingen. Men han lovar ”Den som går in genom mig ska bli räddad. Han ska gå in och han ska gå ut och han ska finna bete.”

Så får vi lyssna till Jesu röst. Lyssna betyder mer än bara höra. Det handlar om ett inre lyssnande. Den Gud som är kärlek vill inte ha vår blinda lydnad men väl vår lyhördhet.

Bön: Barmhärtige Gud, som lät din Son ge sitt liv för oss för att sedan uppstå, låt honom vara vår herde och leda oss genom kamp och fara, till vila, glädje och evigt liv. I Kristi, den uppståndnes namn. Amen.